

פרק ה' – פ' – שמות – פרשת השבוע על פי ה' שם משמו אל'

פרק ששת תצוה

הדבר כאחותך וכיו', והחומר הוא מערבב את
השלל ואינו יוצא כי' ברור. וע"כ כל איש
לפי ערך הבדלת גפשו מוחמורו, כן היא ברורה
הכמת תורתנו. וע"כ חמצא דורות ואשונים
שהיה, שכלם נבדל לגמרי לא היה שום
מחולקת בישראל בחייבי התורה, והמחלוקת
הראשונה שותחתה בחכמי ישראל הייתה בימי
יוסי בן יουזר שהי' בימי מלכות יון-שהחשיכו
עיניהם של ישראל בגיריותם, וזה היה להם
/ איזוז בחכמה כמ"ש המהדריל בספר נר מצוה,
וכמו כן דור אחר דור, עד הדורות האחרוניים,
שנתמעטו הלבבות מהמת שאין השכל נבדל
כ"כ מהחומר. והדבר ידוע שעילומת הבדלת
האדם מעניני החומר ותוכנותיו בה במידה
היא זוכה לחכמת התורה, וולות זה אין לו
הכמת התורה ומואר התורה אלא כשר מני
חכמוות, ויכול לטהר הרשות במ"ט פגמים. וזה
שרמו כ"ק אבי אדמוני וצללה"ה בהקדמותו
 לספר אגלי טל על מה שלמד מכ"ק זקנינו
 2 וצללה"ה אדמוני מקצת עיי"ש. וע"כ לעודר
 השפעת חכמת התורה צרייך להיות שמן ויתר
 אך בלי שמריות. אבל שמן למונחות הרומיות
 לדברי תורה שהם במחשבת האדם בלבד, ומה
 גםamusים טובים שהם במעשה בפועל
 ושניהם מתחיחסים לגוף האדם שאר בע"ד
 היא מרכבת מהחומר, ותடע שאר בע"ד
 יש להם מחשבה מצד מה, ע"כ אינו ציריך
 שהי' כ"כ מובדל מהחומר, וע"כ זו כתיר
 למואר ולא למנחות:

ג והנה להיות השכל נבדל מהחומר אין זה
מלולדה כי (איוב י"א) עיר פרוא אדם
יולד, אלא ע"י חשבון הנפש בחשבון צדק
כאמרם זיל (בב"ב ע"ח): בואו חשבון בואה
ונחשב חשבונו של עולם וכו', ולאט לאט הוא
הולך ומתקדש ומתנקה מהפסולות והשכל געשה
בכל עת יותר מובדל מהחומר. אך דא עקא
כי בעוד מצואתו לא רחץ ותאות לבו
שמעתולדתו מעוררות את עיניו ובינו יכול
לראות נכוויה, איך יכול לעשות חשבון הנפש

ב. אַקְרֵב הַיּוֹמִין וְהַיּוֹם אֲבָנִים וְאֶתְמָנִים
מִמְילָא נִתְגָּלָה שְׁבָחוֹ וְטָבָעוֹ, כִּי יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמָה
הַס טוֹבִים רַק לְפָעִים בְּמִקְרָה פִּסְולָה
מִקְרָפָתָן וּכְשָׁמְסִירָה הַפִּסְולָת מִמְילָא נִתְגָּלָה
עַצְמָת יִשְׂרָאֵל, וּכְעֵין שְׁכַת הַרְבָּבִים (הַלְּ)
גִּירּוֹשִׁין סְופָ"בּ) בְּطֻעַם כּוֹפֵין אֶתְהוּ עַד שִׁיאָמֶר
רוֹצֶחֶת אֱנִי. וְעַכְּ אָמְרוּ זֶל' (ברכוֹת ז') טוֹבה
מְרוֹדוֹת אֶחָת בְּלָבוֹ שֶׁ אֶדְם יוֹתֵר נִמְגָהָה
מְלָקוּת, כִּי כָל פְּעֻולָת הַמֶּלֶךְ הִיא רַק
לְקַרְעָה סְגֻור הַלְּבָב וּמִמְילָא נִתְגָּלָה עַצְמָת יִשְׂרָאֵל,
עַזְמָת יִשְׂרָאֵל וְהַקְדָּמָה הַפְנִימִית לְצַאת מִתְחַרְךְ

החוש : ומשה ק"ז לשבת שכתייב (יהזקאל מ"ז) ביום השבת יפתח ומימילא נתגלה עצם ישראל, ומה בא שפפי ע"ה אימת שבת עליון בודאי יש ביד איש ישראל להעתור להוציאו כחוטיו הטמנונים לבבו וע"כ שבת בו חשוב ואין צריכין ח"ז ליסורים ולא למרדות, וע"כ איתא במדרש (פ' בראשית ג סי' ג) שכבוד שבת עדיף מכל תפניות שהרי כל פעולה התענינות להתחיש החומר למען יצא לפועל הנזקונה הטמונה שבבלו

ואתה תזכה את בני ישראל ויקחו אליכם זיתם זיך וגו'. יש להתבונן שבפרשה שלמעלה אמר ויקחו ליתרומה וכאן נאמר ויקחו אלקיך, ובפרה אוזומה אמר ויקחו אלקיך דרכו זיל לעולם היא נקראת על שמק פרה שעשה משה במדבר. וגם הלשון אתה מצוחה ומורה שהרצין הי' שיחי' החשוב כאילו משה עשה הכל, שמאחר שהכל יחי' בשליחותו ושליחו של אדם כמוותו הרי זה הוא כאילו משה עשה, וע"כ כתיב ויקחו אלקיך שאין בהם מצוחה הבאה להשי' רך למשה, ומשה יחי' הנזון להשי'. אך צריך להבין מה נשתנה זה מכל נדבות המשכן: ונראיה דהנה אמרו זיל (מנחות פ"ז) וזה כתית למאור אין לך כתית למנחות, ופירש כי אבי אדרמור זצלה"ה דמנחות באשר הוו לכפרה ע"כ איןנו מוקט מעט הפסולת, כי הנזרך לכפרה בהכרה עדין איינו מנוקה מפסולת, ובמוהו כן קרבנו. ולי יש לפרש בלשון אחר, דהנה שמן למאור רומי למאור תורה ובבש"ס (ברכות ג"ג) הרואה שמן זית בחולום יאנפה למאור תורה שנאמר ויקחו אלקיך שמן זית זו. וכן אמרו זיל (ב"ב כ"ה) הרוצה שיכחים ידרים וסימנק מנורה בדורות, וכן אמרו זיל (מנחות פ"ה): תקוע מתוך שריגליין בשמן זית חכמה מצוי' בהן, וכל דבר מעורר את שרצו, שבאשר מוהו שהוא מחכים הוא מעורר השפעת החכמה שזהו מאור התורה. ובמדרשו (ויקיר פ' ג' וכן בפרשנת נ"א) מנהה בollowה בשמן, שאין שמן אלא דברי תורה ואין שמן אלא מעשים טובים. ע"כ. דקדכו שלא אמרו מאור תורה שהיה החכמה שבורה אלא דברי תורה, שהיה דעתה תורה והיא נכללת עם מעש"ט. והוא יוצא מזה שמשמן למאור רומי לדברי תורה ומעש"ט. והנה הוכמת התורה היא בסכללה בלבד, והשלל שיחי' ראוי להכמת התורה ציריך להיות נבדל לגמרי מהחומרה, כמו' שמהර"ל בכמה פעמים. והדבר מובן, שהרי הכמה היא דבר ברור כמו שאמרו זיל (שבת קמ"ה): ברורו אויר לרבנן אהובני אם אם ברור לו

במד"ר (פ' ל"ז) ואתה תצוה הה"ד זית רענן
יפה פרי תואר קרא ה' שמק' וכי'
אלא מה הייתה זהה עד שהוא באילנו מוגרגרים
אותו ואה"כ מוריידי אותו וכו' ונחבט וכו'
טיחניין אותו ואה"כ מקיפין אותו בחבלים
ומביאין אבנים ואה"כ נותניין את שמנהן כד'
ישראל באין אמות העולם והחבטין וכו' ואה"כ
עשהין תשובה והקביה עוננה להם וכו' הוי
זית רענן יפה פרי תואר. ויש לתמוה שה"ז
כלומר שכן צורת ישראל שלא לעשות תשובה
עד שבאים עליהם יסורים חיז'י וכך היתה
הכוונה, שהרי שם של דבר הוא מהותה
ומאחר שאמר קרא ה' שמק' מורה שכך היה
מהות ישראל חז'י לומר כן. אבל הפירוש
הוא, דנהנה לבארה נראת תשובה כו' עיי'
יסוריין ר"ל אין בה כ"כ שבה ע"ז בא לומר
שנאיין כד', שהרי זית כד צורתו שיתן שמנון
אחר כל המעשימים ומ"מ היה שבחה כי עיי'
המעשים אינה נולדה לו תוכנה אחרת ר' ר'
שמקודם הי' טמן שבחו בפסולת המקיף
ומשקין מפקד פקידי, וכשהשלקינו הפסולת

2 - 2 μs

והנה ניסן הוא זמן התאחדות העבודה בכל
שנה כאמור ויל' (ר' ז') חדש והבא
קרבן מתרומה חדשה, ופטח קראען עבדה
כמ"ש (שםות י"ג) ועבדת את העבודה הזאת
בחדש הזה, ומחרת הפסח מתחילהין לספור
למאתן תורה, ע"ב צריכין מוקדם להחליש
את כחו של מלך המתנגד לוות עיי קריית
פרשת זכור כבמדרית (פ' תצא ס"ד) אתם
מזכירים למחות את שמו מלטמן ואני מוחק
ה/שמו מלמעלן, וכן מעשה המן ופורים קודם
בניסן :

אך לפירז'ין ה' לכואורה בדין להקדמים פרשׂ
זכור לשקלים, שקהלים היא התחלת
התעוררות לעובדה, אך הנה כתיב וב' בהנינה
ה' אלקיך לך וגו' ויש ליתן טעם למה לא
חללה מצוה זאת עד בתנית. דנה מהו של
עמלק לא די שמספר את ישראל מלימוד
התורה אלא עוד לדחיפון מכנסו אthon בדבר
שנ' ישאהר חפץ בו כבמדרש פ' תרומה הנ'יל'
הינו שמכניס בלב ישראל תשואה ונינוח
בתאותה רעהו. והנה כבר אמרנו במק'א כי
בטבע הלב להשתויה ואין שמי מני תשואה
הינו תשובה קדושה ותשואה טמאה יפולין
לחיות אחת, ואין אדם דר עם נש בכפיפה
את ('במות קי'ב'). ומצענו רמו לזה בש'ס
מגילה (י'). קיסרי וירושלים אם יאמר לך
אדם חרבו שתייהן או ישבו שתיהן אל תאמינו
חרבה זו וישראל זו או לדחיפון תאמיין. קיסרי
מכונה תאה רעה וירושלים תאה קדושה
ואין אפשר ששתיהן יהיו מושבות בלב אחד
אלא אמלאה החרבה אם מלאה זו חרבה זו
ולעומת שיש באדם תשואה קדושה ונינוח
בעבודת ה', מגרש מתוך הלב תשואה ונינוח
הטמאה, ומעוור איבחה על כחות הרע המבליטן
את אהבתה הקדושה, ואולם לדחיפון הוא ח' ז'
לדחיפון. וע' לגרש את עמלק מלך האהבות
אין עצה כי אם להתחילה בתשוקות הקדושה
כי אם ימתין עד שיגרש מוקדם האהבות
הטמאה יהי' בינוי ביני הלב תשואה פניו
והה אי אפשר כי חברו שתיהן אל תאמינו
וain עצה אלא להכנס בלבו בכח תשואה
קדושה ונינוח בעבודה, וזה עצמו דוחה
ומגרש את התשוקה הטמאה, וכען דאיתא
בתנ"ד' נ' נכנס באדם טפה של תורה יצאו
כנגדה טפה של ליצנות, וזה שאמר הכתוב
והי' בהנינה וגוי' תמחה וגו', הינו بما שיופיע
באדם נינוח בדבר קדושה בוה עצמו מוחזק:

וְנִזְמָנָה נְזִמָּן וְלִזְמָנָה

יש להתבונן בעניין פרשת זכור,ῆ במא שגונת
לעבודת האדם מישראל, וכן בדבר
סמכותה לפרש שקלים, הגם שהטעם פשוט
כדי להסביר לפורים, אבל בודאי גם פרומים
שחל בימים אלה איןנו במקורה, שכן איתא
במהר"ל שכלה הדברים הגדולים אינם
ונראה עפ"י מה שכבר אמרנו שנראה בעיליל
שהמיד קודם בנין בהמ"ק והשפעת התורה
היתה מהיית עמלך, א' בימי משערעה קודם
/מת והקמת המשכן, ב' בימי שאל ודוד
קדם בנין בית דואzon והתגלות היכמת שלמה
עשה אוננים לתורה, ג' בימי מרדכי אסתור
קדם בנין בית שני ועלית עוזרא מבבל
שאמרו זיל' (סנהדרין כ"א סע"ב) מה להלן
תורה אף כאן תורה, ולעתיד קודם בנין
הבית השלישי ואו כתיב (ירמי' ל"א) נתה
את תורתך בקרבתם וכתיב (ישע' י"א) כי
מלאה הארץ דעה את ה', וקדם זה מתי
מחיה עמלק ע"י משיח בן יוסף, מזה נראה
שבעיליל שעמלק היפוך תורה ובעידות הקרבנות
ובמדרש (שמ"ר פ' ל"ה) בור עמים קרבונו
יחסצון שהיה מפוזרת לישראל מתלווה שיז
תורה ומוכנסת אותן במא שיצח'ר חוץ בה
ובמדרש (ב"ר פ' ס"ג) אם לא דם שנאת ודר
ירדוף זה עשה, וכי עשו שנוא את הדם
אתמה לאם דם בכורה בקרבותן, ובמיכילתא
דרשו פסוק זה על עמלק, הרי שעמלק מתגונן
לשוני אלה, והטעם פשוט כי שנאי אלה
חיבור עליונים וחתוניהם, והם באין לקרבן
ועמלק הוא היופוך מזה קווץ בן קווץ ב

בש"ס מגילה (ז') כתוב זאת זכרון בספר זכרון מ"ש בנבאים, בספר מ"ש במגיל יש לפרש הענין של כתיבת מהיות עמל בתורה ובנבאים ובכתובים. דנהה הביב בתורה וברא את העולם, וא"כ כל מציאותו והחיותו של העולם הוא מכח התורה, וכך כל שם יש לו רמז בתורה, ואפי' הרשות יש להם רמז בתורה, כדיוז המשעה בתלמיי של הרמב"ן ובבנור הי' שמו שיצא לתרב רעה רחל והחציף לשאל את רבו הרמב עין שמע שכל השמות נרמזים בתורה אפי' אינה גרמז שמה, והшиб לו בפסק אפי' אשכבה מאנו שום זכרם האות השילישית בתיבה, כי באם לא הי' גרמז בתורה לא הי' לו ממציאות כלל בעולם. וע"כ עמלק שנכתב בתורה מהיות שמו, וזה עצמו עשו העם המזיאות. וע"כ נכתבה מהיות שמו בתורה נבאים וכחובים שלא תהי לו שום חומר וממציאות מכל שלשה אלה. ובאמת זה ע"כ מסיע לישראל למחות את שמו, והוא שנundersה ממציאותו בתורה נבאים וכחובים ומובן גמי שהזהוכרה בספר זה עצמו גורלו והמויה, וע"כ לא סגי לי' על פה ז' לקרות בתורה כדעת רוב פוסקים שקרוי פרשת זכור היא מדורייתא, וכדמפה בש"ס (ריש פ"ב דמגילה) מה להלן בסוף כאן בספר. וזה דברי המדרש ז' מזכירין שמו מלמטה ואני אמרה אם מה מלמעלה, כי באזכיר מהיותו בספר תגורמים להעדר מציאותו;

1980-81. 1981-82. 1982-83.

שקליהם לשקליו, והמן חשב שישישראל היה
להם נייחא מסעודהו של אותו הרשות, ובשביל
זה אי אפשר שתהיה להם נייחא מדבר קדושה
כג'ל, שאי אפשר לשחתהן כאחת לדור בלב
האדם. ועיין יי' ביכולתו להתגבר עליהם
אחר שיקנהו אותם Mata אחשורוש, אך הקב"ה
הקדים שקליהם לשקליו, כי שקלי ישראל
מורין על הרצון וההשתוקקות שייש' לישראל
לאביהן שבשים להחדר בעבודתו ית"ש,
ויעי'ז' באמת לא היה להם נייחא מסעודהו
של אותו רשות כדאיתא בתרוגום (אסתור א'
ג') מיטול דחוז תמן מאני בית מקדשה הון
בכין ומספדן תמן. ויש לומר עוד למצות
שקלים עצמה מסוגלה לזה שאינה מנתה
להיות לישראל נייחא מדבר חיצוני, כי זה
דוחה את זה כג'ל, וזה עצמו הינו שקל
המן היבאו לידי מהיות עמלק, כי הסרת
הטבעת החירותן לモוטב ונכנסה אהבתה
בלבם, והיתה להם נייחא מדבר קדושה וניגיא
ז' זו דחתה את גייחא הסמאה, ובכח זה המתגברו
על העמלקים בעופל:

וכן ייש לפרש הא דיאיטה (סנהדרין כ' ב):
שלש מצוות נצטו ישראל בכינוין לאארץ
למנות עליהם מלך ולמחות ורעו של עמלק
ולבנות להם בית הבחירה, בראיש מלך והדר
למחות זכר עמלק כי מלך הוא מרכבה
למלךות שמיים, והוא תושקה להקדישה כמ"ש
דוד המלך ע"ה (תהלים פ"ד) לבי ובשרי
ירגנו אל חי, ובאשר מלך לבו לב כל
קהל ישראל כמ"ש הרמב"ם (היל' מלכים
ט' פ"ג ה'ז), ע"כ ענין המלך הוא להכנים בלב
ישראל אהבה ותשוקה לאביהן שברשימים, והוא
מקדם למחיית עמלק נ"ל:
ולפי"ז ייל שהינו הר דשקלים קודמוני
לזוכה. דענין שלקים הוא התעוררות
אהבה ביישראלי לאביהן שברשימים, כמו שהנגיד
ב'ק אבי אדמור' זצלהה"ה ברמזו מטבח של
ash שהוא אהבה רבה רשב' רשב' אש
שלhabתהי', וישראל משגיגים ניזיא מהארה
הקדושה ונתקאים בהגניה ואח"כ תמחה וגוי:
ונבזה יש לפרש הא ד"ש מגילה (י' ג'
סוע'ב) שצפה הקב"ה שעמידה מן
לשיקול שלקים על ישראל לפיכך הקדים